

Dette beklager jeg, som sagt, fordi jeg ikke kan se rettere end, at vi paa denne Side, som deri spore en Slags Uvillie fra vore Modstanderes Side til at behandle denne Sag, derved faktisk faae Ret, og endnu mere bestyrkes jeg deri, naar jeg lægger Mærke til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) ansøgte til Forsvar derfor og til Angreb imod os, fordi Udvalg ikke blev nedsat. Det ærede Medlem nævnte, at der fra denne Side fremkom Forslag til Udvalg, men at dette Forslag ikke blev fremmet, at det blev taget tilbage, og det i Følge Naad fra et Medlem af denne Side, men det ærede Medlem glemte fuldstændig, at der i Forveien fra hans Side fremkom Ytringer, som fraraadede Udvalg, nemlig fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) (Wille: Han hører ikke til vor Side!). Ja, det ærede Medlem maa virkelig undskyldes, at jeg ikke kan gaa ind i hele den overordentlig fine Smaaabeling, der vistnok findes paa den anden Side, men efter det store Indtryk, vi Andre faae af „Siden“, have vi ikke kunnet se Andet end, at det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds ikke alene fuldstændig hører til „Siden“, men jeg vil endog sige, fører den. Fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, der, som bekendt, er „Siden“s Ordfører i Finantsager og i mange andre vigtige Sager, kom der et bestemt alvorligt Naad til os om ikke at sende denne Sag i Udvalg, jeg tror, motiveret ved, at det ikke var til stor Nytte, og jeg synes, at man derved fra vor Side var berettiget til at nære nogen Tvivl om, at der var stor Varme for at bidrage til Sagens bedst mulige Løsning, i alt Fald ikke fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds; var han kommen ind i Udvalget, havde han upaatvilelig ikke overanstrengt sig. Dersom nu Noget af de andre ærede Medlemmer havde været bejælet af stor Kjærlighed til i Virkeligheden at fremme denne Sag, havde det været rimeligt, at nogen af dem havde modsagt det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, men der herskede den største Samstemning, der var ikke En, som ønskede Udvalg, og Regjeringen havde i Forveien erklæret, at den ikke ønskede at have med Sagen at gjøre. Jeg gad dog vide, hvad Nytte et Udvalgs Nedsættelse da skulde have for et Parti, som samstemmer i sin Opfattelse af Forholdene. (Afbrydelse). Ja, det gjør alle Partier, som der er Mening i. Der kan være Partier, som kunne være uenige om Alt, som kun ere enige om det rent Negative, men saadanne Partier taler jeg ikke om; jeg taler om positive Partier med en bestemt Villie og et bestemt Program; de pleie at samstemme. Jeg siger altsaa, at, naar et saadant Parti har indbragt et Lovforslag gennem en Del af sine Medlemmer, hvad Nytte skulde det da være til og hvad Glæde skulde Partiet have af at nedsette Udvalg, naar det saa vel fra Regjerin-

gens som fra Modpartiets Side erklæres saa tydeligt som vel muligt — thi man kan dog ikke forlange, at alle Smaaabele af Partiet skulde træde op og afgive Erklæring —, at man ikke vil røre derved? Derefter gik det ærede Medlem over til at tale lidt om Sagen, men hvad han fremsøgte, faldt for en stor Del sammen med, hvad der kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg), og jeg tror derfor at kunne omtale disse Ytringer under Et. Det Mærkelige ved, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds, var egentlig — saa forekommer det mig — den Fliid, han gjorde sig for, og den Banskfelijkheid, det aabenbart kostede ham, at b. vise, at en fuldstændig klar Udtalelse i Grundloven betød det Modsatte af, hvad den siger. Forinden jeg kommer noget nærmere ind paa Bevisførelsen, skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa en Feiltagelse, hvori han efter min Formening gjorde sig skyldig, og som man oftere hører Folk gjøre sig skyldige i. Saa vidt jeg hørte rigtigt, hvad han sagde, opstatede han det Spørgsmaal: Naar en Udgift kan afholdes, skjøndt den ikke er hjemlet i Finantsloven, men er nødvendiggjort ved Omstændighederne, uden at Ministeren underkastes Straf eller Erstatningsansvar, er da dermed Skattebevillingsretten tilintetgjort? Der-til vil jeg svare Nei, fordi Skattebevillingsretten ikke har Noget dermed at gjøre, men jeg fremhæver det kun her, fordi det forekommer mig, at man er meget tilbøielig til at sammenblende den udgiftsbevilgende Myndighed med den Skattebevilgende. Skatten er bevilget, saa snart der er en Lov, som hjemler Skattens Eksistens, og saa snart der i det Hele er en Finantslov vedtagen, som hjemler Skattens Opkrævning. Om da en Udgift, hvortil Skatten nærmest er tænkt brugt, findes hjemlet i Finantsloven eller ikke, er ligegyldigt; saa snart Skatten er lovhjemlet, og Finantsloven er vedtagen, er Skatten for saa vidt bevilget, som den baade i Almindelighed og for dette Nar kan opkræves. Noget ganske Andet er imidlertid den udgiftsbevilgende Myndighed. Skal den Fortolkning gaa igjennem, som det ærede Medlem har opstillet, nemlig at en Minister kan overskride Bevillingen eller bruge Penge, der slet ikke ere bevilgede, støttende sig paa, at der er Nød tilfæde, uden at løbe nogen som helst Risiko for at blive dømt, naar han har Rigsretten paa sin Side, saa giver jeg ham Ret i, at den bevilgende Myndighed ganske vist ikke længere er i Folkethingets men i Rigsrettens Haand. Der eksisterer da ganske vist ogsaa en udgiftsbevilgende Myndighed, men den er ikke længere Folkethinget eller Rigsdagen, den er Rigsretten. Det ærede Medlem sagde, at der ikke findes andre Forsatninger i Verden, hvori Saadant er bestemt, men det vedkommer ikke denne Sag. Vi skulde ikke skrive Ministeransvarlighedslove efter den hollandske Forsatning, men efter vor Grundlov, og Ingen kan negte, at den inde-